

פרפראות בעניני פרדס
לסיום עונת הקטיף

מקום מוצאו של סוג ההדרים בסין הדרומית וצפון
מזרח הודו, ובמרוצת הזמן הועברו לארם-בהריים.
בסין העתיקה היו התפוז והאתרוג סמלי האושר.
בבבל החשיבו מאד את האתרוג, לא לשט אכילה, אלא
לתרופה ולשמירת בגדים יקרים בפבי העש.
קליפת האתרוג בחשב לסט המחזק את הקיבה.
היוונים והרומאים אכלו את האתרוג מתובל בחומץ.
הפרסים השתמשו בפרחי האתרוג להקל על זקבים הסובלים
מחוסר בשימה.
גרעיני אתרוג כתושים ומעורבים ביין בחשבו כאמצעי
נגד עצירות.
ולבסוף עצה לבשים הרות:
לאכול את האתרוג בגד התשוקה למאכלים בלתי רגילים.
ג' ייסון - מתי תשתול כמה אתרוגים?

הם גוזמים ומזקים, בהדרגתו של יוחנן, את כל קטע הכביש מן הדייר עד לרחבה. מי יתן ופעולה זו תלמד אותם לשמור על הסביבה גם להבא.

ימי הולדת

- 6/4 - יציב בן-יהודה
- גיורא שינגזיכט
- גדעון ירדן
- 7/4 - טימון שינגזיכט
- 8/4 - חגי ריפקינד
- 9/4 - דניאלה גניסלב
- שלי כהן
- אהרון כהן
- 10/4 - רות ג'קסון
- יונתן ליפשיץ
- ליזר גרינמן
- 12/4 - גיל לויין
- יציב גליק
- דוד אלמן

הגדות של פסח

השנה בתורספו שני דפים חדשים להגדה שלנו. כל מי שנמצא בחדרו ההגדה, ומעוניין להוסיף את הדפים יביאה ללו בספריה בהקדם.

* הרי לפניכם הפרטים בקשר לבקור במשק של מר עוזי ברקיס בקצור: מר ברקיס לא הגיע! (זה ילמד אותי לא לכתוב לפני המאורע) לעומת זה כן הגיעו לבקור שגריר בריטניה ורעייתו אדון וגב' לדוויג. הזוג באו ארצה אחרי תקופת שרות בפיבלד. היא סופרת צרפתייה.

* ב- 24.4 תפתח תערוכתו של מרקי בת"א. הפתיחה תערך ע"י הגב' לדוויג.

* בפגישה שהתקיימה בפורים עם חברי גרעין "גליל" התברר שיש כבר מספר חברים שהחליטו להזדרז השנה למשק. ג'קי חוזר, כמובן, בקרוב, ובאוגוסט יצטרפו אליו גם יעקב וכרמל. ביאפרה שומר על קשר בכתב, וכפי שתראו בעמוד אחר, שלח "תשדורת" מסייף כפר הנשיא באילת. בוסף להם יש עוד אחד או שנים בדרך.

* מי שמזדמן בימים אלה למטעים יראה שעל אף כל פגעי הטבע מתחילה הפריחה בתפוחים, ובשטח מאחורי האגסים, עוסקים בהדליה. בסדר, בסדר! גם אני לא ידעתי מה זה עד שקבלתי הסבר וזוכחתי במר עיני. אומר זמי: "העץ הוא כמו ילד - אם לא מכוונים אותו יגדל פרא לכווננים לא רצויים. עד עכשיו "כוונו" את העץ ע"י גיזום. השנה אנחנו עובדים בשיטה חדשה. את העצים ששתלנו לפני שנה אנחנו מותחים על חוטים (כמו אצל הילד, ההכוונה צריכה להעשות בגיל רך) כדי שיצמיחו לצדדים במקום לגובה. רק ענף אמצעי אחד יצמח ישר, ה-Leader בשיטה זו מקורים ליבול כבר בשנה השלישית, ובאמת כבר השנה הופיעו פרחים, דבר שעוד לא קרה לנו. שיטה זו גם מבצלת יותר את הקרקע. היות והשורות צפופות יותר, והיתרון האחרון הוא שהיא מתאימה יותר לקטיף מכבי" עד כאן זמי. בקורה אך לטוב.

* בינתיים בסתימה כפי שנתבשרנו ב"פינת השבוע", עובת הקטיף, והתוצאות בהחלט משיעות רצון. במיוחד מעודד האחוזה הגבוהה של פרי לייצוא. מרכז הענף מבטיח לטפח לנו פרטים בוספים.

* במסגרת משימות הבר-מצוה שלהם, מיפים ילדי כיתת הירדן את הסביבה.

סיכום עונת הקטיף בפרדס

השנה עברנו בפעם הראשונה את ה"1.000" - כלומר קטפנו יותר מ- 1.000 טונות פרי בעונה אחת.

להל"ן הפירוט:

אשכוליות:	(תשל"ג)	930 טון	מזה	700 טון	לייצוא (75%)
	(תשל"ב)	860 טון	מזה	550 טון	לייצוא (65%)
לימונים:	(תשל"ג)	55 טון	מזה	25 טון	לייצוא (45%)
	(תשל"ב)	30 טון	מזה	18 טון	לייצוא (60.6%)
דולבסיה:		2 טון			
אבוקדו:		35 טון	מזה	20 טון	לייצוא (54%)
סה"כ		<u>1.022</u> טון			

יש לציין שלפני שנה בצענו את כל הקטיף ע"י עבודה שכירה, והשנה הצלחנו לקטוף 70% מהאשכוליות וכל הלימונים והאבוקדו בכוחות עצמנו.

ג' ייסון

7.4.73 לקראת האסיפה

(1) תכנון לטונות ארוך: הסבר בבוגע לפעולות הועדה ועל ההצעות לקריטריונים.

(2) תקציב כולל:

הצעת ר. החברה להחליט עקרונות על הבהגת תקציב כולל בתשל"ד. במידה ותהיה החלטה חיובית תוכל ר. החברה לגשת לעיבוד הצעות לגבי הסעיפים הטובים שיכבסו לתקציב.

להירות שמן

"אבי רוצה סביבי אנשים שמבינים" - אמר יוליוס קיסר של שייקספיר ואבי מבין לרוחות הוא רצה באנשים מהימנים, חייכנים, אופטימיים, בעלי רצון טוב ומזג נח. אילו האנושות היתה מורכבת מאנשים שמבינים בלבד, לא היו מלחמות. אדם שסיים ארוחה דשנה בעוגת שוקולד עם קצפת, מוכן להתפטר עם כל אויב, רק שיביחו לו לישון.

אומרים, כי בכל אדם שמן מסתתר אדם רזה המבקש לצאת החוצה. אגדה זו המציאו הרזים. היא חלק מהקובספיראציה הבינלאומית של בעלי האולקוס, של הברבשים העצבנים והאומללים, אשר הבחת הקורבת מפנים עגולות מעבירה אותם על דעתם.

זמן רב לפני שהעולט נתפלג בין עשירים לעניים, בין לבנים לצבעוניים, בין קאפיטליסטים וטוציאליסטים, ביצבו זה מול זה השמנים והרזים. השמנים ביצחו. היאך אבי יודע? מפני שהם שמנים. אילו הפסידו, הם היו רזים.

הרזים יורדים לחיי השמנים. אבי יודע, כי אבי שמן. "תאכל משהו" - אומרים לך בלעג דק ואידינטי להפליא, שעה שאתה טועם מהכריכים הקטנים בחגיגת בר-מצוה - והסרדין בתקע בגרובך. או שאתה הולך לתומך ברחוב ומולך בא המורה הרזה להתעמלות. ביכר מרחוק כי הצללית המוגזמת שלך מעוררת בו תדהמה מהולה בסלידה שקטה עד גלית. הוא לוחץ את ידך מבלי להוציא הגה מפיו, כמי שמשתתף בצערך. הוא ממש בעלב. הוא, המורה להתעמלות, כולו שרירים, ללא גרם של עודף שומן. או שכל.

לפעמים אתה בוכח בשיחה מעין זו: "שמעתם שכהן מת?" שקט. "רק בן 54 היה, מטכן". שקט משמעותי. "הלב, הלב". שקט מחריד. "בו, זה לא פלא". שקט סופי. בעלי השיחה מגניבים לעברך מבט ומודדים אותך. שוקלים אותך. מהרדיו בוקע קולו של אריק איבשטיין. בדמה לך כי הוא שר את "אל מלא רחמים".

כל זה לא משפיע עלי, רק מוציא אותי מדעתי. בילדותך מפטמים אותך בבבנות כדי שלא תהיה רזה חלילה. אחר-כך אומרים לך לרזות. לרזות? בבקשה. כמו שמארק טוויין אמר בקשר לעישון, אין לך דבר קל מלרזות - רזיתי כבר עשרות פעמים. כל אדם בושא באמתחתו דיאטה בדוקה, וכל דיאטה שומרת משקל. אחת שומרת על משקל של 90 קילו, השניה שומרת על משקל של 100 קילו. כל הדיאטות טובות, בתנאי שאתה לא אוכל.

אבי מאד אוהב להתחיל בדיאטה. אוה, הימים הראשונים! התלהבות הצעורים, ההחלטיות הגברית, המעוף שבהתחלות חדשות, הבוז שאתה רוחש לשמנים אשר לא מצאו כח בצפושם להתגבר על תאוות הזלילה שלהם. ... השקילות הראשונות על המאזנים: חצי קילו, קילו - קילו והצי! בחגורה אתה כבר כמעט עובר לחור הבא. אתה מודיע לאשתך כי עוד מעט לא תהיה ברירה: תצטרך לקבוצת זוג מכבסיים חדשים. היא מעודדת אותך בחיוך חיוור, כמי שכבר שמעה את הפזמון הזה.

בשבוע השביעי לדיאטה, אתה מתחיל לצעוק על הילדים ולרז עם האשה. אתה בעשה רגיש, כועס על בהגים החוצים את הכביש כאשר הרמזור צהוב. כותב מכתב חריף מדי לעיריה. ... פגשתם כבר אדם בדיאטה? הוא בא לקראתכם כאשר על פניו חיוך דק מלא ציפיה, כמו אשה בחודש הששי, שכבר רואים עליה. אם תתעלם מהעובדה שרזה שלושה קילו, אם למרות הרמז הדק בנוסח "בו, טובליט, סובליט" לא תברך אותו על הישגו העל אנושי, רכשת לך אויב לכל ימי חייך.

דיאטתה היא מעשה גבורה קלאסי. המימדים של טראגדיה יוונית באים לה, לדיאטתה, לכל דיאטתה, בזכות היותה מלחמה אבודה מראש. אין לך דבר בשגב ועצוב ממאבק חשוך תקווה. והרי מן המפורסמות הוא כי על כל אלף אנשים שהצליחו לרצות, תמצא רק אדם אחד שבשאר רזה. וגם הוא בספה בתאובת דרכים בטרם הספיק להשמיץ בחזרה.

אבי, למשל, יודע בדיוק מתי בשבר לי. בשבר לי כאשר אבי עומד, במטיבה, עם כוס סודה ביד, מוקף כריכים ועוגיות, כוסות ויסקי וקוביאק, משוחח בלהט עם אדם שלא ראיתיו מימי - רק כדי לא לחשוב על האוכל - שותה מהסודה, בשבע שיותר לא אבוא למסיבות, מתעלם מהבקבוקיות, שותה עוד לגימת סודה, ואז ביגש אלי מכר, טופח על כתפי, מבעבע בראשו לאות דאגה ואומר: "איך זה השמבט?" וזה בשבוע השלישי לדיאטתה שלי, לאחר שהורדתי ארבעה וחצי קילו! "אתה מתכוון..."

אבי מבסה לומר, אבל הסודה חובקת אותי וזעמי מוצא ביטוי בהתקפת שיעול. "אתה צריך לשמור על בריאותך" - ממשיך המכר המטומטם והולך הלאה ואבי בשאר עם הסודה ביד. אבי מציץ למטה, כבדרך אגב, לעבר הכרס שלי. היא קטנה משהייתה, ללא ספק. אז למה הוא... איך זה ש...? אולי הוא לא ראה אותי עוד מלפני שהשמבטי לפני שרזיתני? אה, מה זה חשוב. ידי - כאילו לא היתה חלק מגופי, כאילו היתה עצמאית לפתע - אבי רואה את ידי מושטת לעבר הבקבוקיות, עם החרדל כמובן, וקצת סלט מאיובז.

קילוגרמים שלי, חכו לי, אבי בדרך!

ישנם שני סוגים של כתבי מאמרים: אלה שכותבים מאמרים ואלה שאינם כותבים (וגם אני ביניהם-אני מודה). הסוג השני יושב לו בנחת ובבטחה "איש תחת גפנו..." - אין בקרות בגדר מאמר ולא כתב מאומה וכולם שקטים. הסוג הראשון מממש את "פעולה-ותגובה" - על כל מאמר מגיבים החברים מי בויכוח מי בצחוק ומי במאמר בגדי ב"דברי הכפר". במקרים רבים התגובה היא בזעמת, כמאמרך את, וכאן אנו בתקלים בבעיית עצם הכתיבה או הרשות לכתוב. יאיר קוטלר כותב רבות בגד הקיבוצים, והאם בגלל זה הוא מתהלך חסר עבודה כיום?

פרט למערכת עצמה בדמה לי שאריק הוא היחיד שכותב לעלון יותר מפעם בכמה חודשים. איבני בכנס לויכוח אם זה טוב או לא טוב אבל דבר אחד בטוח - בשבוע שאריק לא כותב, העתון דק ביותר וקצת משעמם (הרי אין חברי המערכת יכולים לכתוב מאמרים רק כדי לעבות את העתון!).

וכמה הערות למאמרך: א. כתבת "איבני זקוקה לעוד פרשן פוליטי". ואני שואל מדוע לא? האם הכל ברור ומובן מהעיתונות? ב. אין זו אשמת אריק שהוא היחיד שמבקר את החברה ("מבקר-המדינה" במינוי עצמי - כדברך) מעל דפי העלון. ג. "אלה מלים שאיש לא שם עליהם" - אם זה נכון זאת תעודת עבירות לאריק והוא עצמו יוציא את המסקנות מכך. ד. אני מסכים אתך שיש בבו "מצפון חברתי די חזק ודי בריא" אולם אין זו סיבה שאריק יפסיק לכתוב אפילו הוא שוגה מ"א" ועד "ת". זהו היתרון והחסרון שבדמוקרטיה. את מצידך יכולה להגיב מעל דפי העלון הזה או להפסיק לקרוא את המאמרים הב"ל אם כל תגובה דמוקרטית אחרת.

ולבסוף - אני מעדיף את כל הבקורת הנוראית של אריק על עלון דק יבש ומשעמם.

דוד א.

מערץ בלהב
(של מה?)

לקראת קבלת שבת

פרשת השבוע תזריע עוסקת בשני מקרים שבהם אדם הוא טמא. (לא טהור) האשה - לאחר הלידה טמאה. אם היא ילדה בן זכר היא טמאה למשך 33 ימים, ואם בת אז היא טמאה למשך 66 יום לאחר הלידה. (מה אומרות על כך הלוחמות למען שוויון זכויות לאשה?). סוג אחר של טמאים הם החולים בצרעת. הכהן הוא המשמש כאן רופא ועליו לקבוע את הדיאגנוזה על פי סימנים שהתורה מכתירה לו.

מכאן הקטר אל ההפטרה (מלכים ב' ד' 42 ה' 18), בהפטרה מסופר על נעמן שר צבא ארם שבטלח אל אלישע הנביא להתרפא מהצרעת. נעמן מתרפא על ידי טבילה במי הירדן. בקטע שבקרא השבוע משכנעים נערי נעמן אותו כי עליו לשמוע לדברי הנביא, נעמן רוחץ, ברפא ומבקש להודות לאלישע. אלישע מסרב לקחת מתנה ובמקום זאת מבקש נעמן לקבל מעט אדמה מאדמת ארץ ישראל כדי שיוכל להתפלל לה בארם. (לפי האמונה העתיקה היה לכל אל "כוח" רק בטרסטוריה שלו, ולכן כדי לעבוד את ה' צריך נעמן לקחת עמו מעט מאדמת ארץ ישראל).

מענייני היום אנו עוסקים בחודש ניסן שהתחיל השבוע. חודש ניסן הוא מכובד ביותר במסורת היהודית. לפי המסורת בניסן גברא העולם (כי כתוב בתורה "ותוצא הארץ דשא עשב וכו'") - והרי בניסן צומחים דשאים וצמחים אחרים. ניסן הוא גם ראש השנה למלכים האם בגלל זה אנו בוחרים את הנשיא בחודש ניסן? וזהו גם חודש החרות - שכן בו גאולו בני ישראל ממצרים.

שבת שלום

איבני יודעת למה כל כך הרגיו את יעל במיזבוב מאמריו של אריק. סוף סוף אבו חיים בארץ דמוקרטית וכל אדם יכול לכתוב על כל מה שהוא רוצה או מוצא לבחון. מקסימום לא מוכרחים לקרוא את זה. לא איכפת לי כל כך על מאמרה החריף, לא איכפת לי אם מישו אומר דוגרי את מה שיש לו לומר, הרבה יותר טוב מאשר הלחשוריים מאחורי הגב, אך איבני מוצאת הצדקה לכל ההתקפה הזו.

אבי חושבת שהכתיבה אצל אריק באה לשם כתיבה גרידא ולא דווקא לשם הבקורת בלבד. ועל מה יכול הוא לכתוב אם לא על חייבו אותם הוא חי וזו היא צורת כתיבה שלו. איבני מתארת לי שיעל תיגש לצייר שבעיניה הוא מצייר קיטש ותאמר לו "הפסק לצייר", זה לא שווה פרוטה". כל מי שבעיניו הציורים קשים לא יקנה אותם.

ואם כבר בבקורת אבו עוסקים בדמה לי שהבקורת שלנו היא חד-סיטרית. אבו נוטים לבקר רק את ילדינו, אך אם מישו מהמבוגרים, שהסמכות בידו, איבני מתאים למלא סמכות זו "הס מלהזכיר" וכמובן שבהתמודדות בין מבוגר ובין ילד של המבוגר תמיד על העליונה ואפילו שהוא טעה וכל התבגרותו אומרת דרשני. אך אם ילד עובר על המותר והמקובל בחברה אמות הסיפים תרעשנה.

יוספה

אריק שלום רב!

אין לך ברירה אלא להמשיך ולקרוא את מכתבי זה עד סופו ואז אולי תדע מי הרשע שמנסה למתוח אותך (אבי יודע שאתה לא גומי) לידעתך, אפילו שאבי במצא במרחק רב מהקיבוץ אבי עדיין קורא את דברי הכפר לפעמים כמה פעמים בשבוע עד שאבי מקבל את העלון החדש והטרי.

קראתי באחד מ"דברי הכפר" האחרונים שכמעט אין חומר לכתיבה אבל ישנם כמה דברים שהושבני שאתה חייב לדווח עליהם, כי אתה הכתב היחידי בצפון, וזה א. ספורט; ב. עוד שידוכים. בהזדמנות הראשונה שלי אכתוב לך חומר על שגרירות כפר הנשיא בדרום הארץ (טוב ברמז לך: באילת) אם לא שמעת אז זה בכון שיש שגרירות כפר הנשיא באילת. כרגע במצאים בשגרירות 5 איש מהמשק. לפרט את העבודה שהם עושים קשה לי כרגע. אבל אם תקבל ממך הודעה לכתוב אכתוב.

אגב, בכתבת הספורט הבאה שאתה כותב בבקשה ממך כתוב את מיקום הקבוצה בטבלה. לרובן ישנה טבלה מוכנה בכל מוצאי שבת.

טוב, אם לא ידעת את שמי עד עכשיו אז אכתוב לך כך: שמי הפרטי הוא אסרף יעקב. בטח שלא אומר לך הרבה, שם הכיבני שלי הוא שם מפוצץ (לדעתי) ביאפרה!!!

אסיים פה כי בודאי במאס לך לקרוא את המכתב של המשוגע ההוא. מקוה לשמוע משהו בקשר למכתבי.

להשתמע...

אריק
17/2

מה שקבלתי מאבי אבי

סבי היה נגר לפי מקצועו ופרנס את משפחתו - ארבעה בנות וארבע בנים - בקושי רב. ילדיו - אף כשהיו מבוגרים בעלי משפחות משלהם פחדו ממנו עד יום מותו. אבל נכדיו מצאו בו איש רך לב ואוהב שהיה מקפיד אותם על ברכיו בעודו שר שירי ילדים באנגלית טבורה ורצועה שהיתה מענה כל אוזן אנגלית. הוא לבש את עניונו בגאווה ותמיד עשה את הישר בעיניו. מעולם לא צדף בי ומעולם לא שמעתי אותו צועק או מגדף. ממנו קבלתי שני דברים: אהבת ילדים וסלידה מגסי-רוח ובמיוחד מאלה המתעטפים בטליתות צדיקים.

אגדה וולשית

בכפר קטן שבו מספר בתי המרזח עלו על מספר הכנסיות ומספר השיכורים שם בדל את מספר יראי שמיים היו שני כמרים. שניהם ניסו להחזיר את בני הכפר למוטב, איש איש לפי דרכו: האחד היה משוטט בכפר כשמקל עבה בידו ואיומים על שפתותיו. כיוון שבהג לנעול בעליהם כבודות מסומרות והלך קדימה בלי שים לב למי נעמד בדרך כיבוהו "הדורך על יבלות". השנש היה מבסה לעקוץ את בני קהילתו בתקווה לעוררם משפלונתם. היה מזכיר זוהר ימי וולש בהם כל העם הלך בדרך הישר. כיבוהובני הכפר "השוט", שניהם במאסו על תושבי הכפר שהעדיפו את השכרות ותענוגות הבשר. השניים מתו בעת ובעונה אחת והגיעו לבית המשפט של מעלה. אחרי שקילת מעשיהם פנה אב בית הדין אל השניים ואמר "על אף מסירותכם ועבודתכם למען בית זה צר לי לומר שעקב קצב איטי בהרחבת שיכובי גן-עדן נוכל להרשות לאחד מכם בלבד להכנס בין שערי עולם האמת. מי מוכן לוותר וללכת למקום השני?" רץ קדימה הראשון במקל מורם וצעק "כך מפצים על עבודה טובה", בהולכו, דרך על רגלי המלאך גבריאל שהיה ידוע בכל גן עדן כסובל מיבלות. קם השני ואמר "אולי מוטב שזה יכנס - להטיף מוסר לשטן יכול להיות משימה מעביבת". התיעצו בני השמיים ולבסוף גבריאל המרוגז שכנע. פסק הדין הגדול: "לך אתה עם המקל לעולם התחתון - מגיע לשדים שיעזבו אותם". ולשני אמר "בנדי תימאס עליבו אבל לפחות לא יסבלו רגליבו. אולי תעשה אותנו טובים יותר מי יודע..."

זקנים נגד צעירים במגרש הכדורגל

בשבת האחרונה טיא של קהל הגיע למגרש לחזות במשחק בין כוכבי העבר לבין הכוכבים של היום. המשחק בשפורטו של השופט הבינלאומי שאול סמברג ארך 70 דקות. לגבי כותב שורות אלה, ששיחק במחצית הראשונה גם 35 דקות רצופות הן הרבה כשאתה מחפש אורז יותר מרץ אחרי הכדור. מבין ה"זקנים" בלטו ישראל הדר שהבקיע ('נבדל' צעק הסהודרין מחוץ לקווים) שער טפוס. ודני צמלי שהראה שהנירה האנגלית לא תיסלה את הכשרונות שתמיד היו לו. אורי שובל הפתיע לפעמים בערמומיות כדורגלית ובני גולדברג היה מחיר ותכליתי למדי. הצעירים שיחקו מתחת לרמתם ולא שכנעו למרות שנצחו 2-4. לשחק נגד מיכה, ושמוליק ולראות איך טוביה וגדעון מטפלים בכדורים ביעילות זה מהבה. כמעט שכחתי, יורט בן חיים התגלה כשוער בועז וכשרובני. במחצית כשהוציא את בנהבו ממקומו הוחלף ע"י פיל. החלטתי להתחיל באימוני כושר לקראת משחק יום העצמאות.

מאמרות הוותרות

על לבי: מגיע לו
על גדי: מה יקרה כשחצוף כמותו יוליד ילדים? כמו שנאמר "יעשה וישמע"

יש המשך...

לביאפרה שבמצא באילת

תודה בעד מכתב העידוד. אמשך לכתוב על ספורט ואבקש מישראל הדר
לפרסם את טבלת הליגה בה כפר הנשיא נמצאת. השבוע יצא דוד סעדה - אחרון
גרעין "גליל" - מכה רצינית לקבוצה. הגיע הזמן שתתחילו לארגן את
שובכם הביתה לכפר הנשיא.

נשואין (תרומת ביאפרה)

אשכנזי, שומר מסורת, מחפש ספרדיה שברשותה "תלמוד בבלי"
כדי להגיע לשלחן ערוך.

אריק

ד"ח מיושבת המזכירות מיום 31.3.73

נוכחים: ראובן, שמואל, ריימונד ס, יעל ש, ברור, טומי, מאיר, רות ג,
ריבי.

1. פעולות הועדה לתכנון לשווח ארוך (בהשתתפות יצחק ג)

מפי יצחק ג' שמעבר הסבר על פעולות הועדה, ועל שני השאלונים שיוגשו
לחברים בקרוב, אחד שמי והשני בעילוט שס. ראובן הביע הסתייגות מהשאלון
שבעילוט שס כי לפי דעתו הוא לא מתאים לצורת חיבו וסאיפותיבו. על אף
ההבנה לרקע טענות אלה סוכם שיש לערוך את הפעולה כפי שתוכננה.

2. ערעור על החלטת האסיפה (בהשתתפות אילזה)

אילזה בקשה לערער על החלטת האסיפה האחרונה שבה הוחלט שכל תקציב
הריהוט יימצא בידי ו. הריהוט השנה (תשל"ג). כיסוד לערעור היא במקרה
שהחלטה התקבלה על פי הצעה ולא הופיעה על סדר היום של האסיפה והיתה
פזיזה. סוכם שמאחר וכל הפרוצדורה היתה לפי הצוהל המקובל ואין עובדות
חדשות, אין יסוד לערעור.

3. נסיעה מיוחדת

אירית בן-היים בקשה ללות את אביה בנסיעתו לאנגליה, במידה ויהיה
צורך בכך ולשהות שם על מנת לעשות את הסדורים הדרושים להכנסתו לבית
אבות. בינתיים התברר שלפי העה אין צורך בנסיעתה של אירית.

4. בקשתו של אורח עובד להצטרף לאולפן

הבחור, פטר בן 17, היה במשק לפני שבה במסגרת "אקספרימנט בקיבוץ"
ובקש להתקבל כאורח עובד. הוא מעוניין מאד ללמוד עברית ובקש להצטרף ל
אולפן כאשר נודע לו על האולפן הקיים במשק. בהסכמתם של צוות האולפן
החלט לצרפו בתנאי שנקבל מהוריו את כל המסמכים הדרושים כאשר מקבלים
מישהו בגילו.

5. רכב

שבוע עבודתה של אירית מחולק ל-3 מקומות וכדי לעזור לה מציב
האיחוד להעמיד לרשותה מכונית. ההצעה היא שהמשק ירכוש את המכונית
במימון מלא של האיחוד והאיחוד יכסה סכום שמוש של 40 אג' לק"מ,
בתוספת הפרשים שיחשבו מתקופה לתקופה. אחר שעות העבודה תעמוד המכונית
לרשות החברה, והיא בבעלות המשק. סוכם להמליץ לו. המשק להענות בחיוב
לפניית האיחוד.

6. קבלת הורים

הוריו של ריימונד ס' הביעו את רצונם להשתקע במשק בסתיו. בואם
יהיה בהתאם למצב השיכון. מר סולומונס יעבוד בחייטות במסגרת המחסן
וגב' סולומונס הביעה את רצונה לעבוד במטבח. סוכם להענות בחיוב לפניה.